

HOEKSTEEN HOMOSTEL MET KINDEREN

'Papa heeft een vriend.
Dat is gewoon zo'

Matthijs Engbers (42, product manager) is de vader van Sybren (12) en Malika (9). Acht jaar geleden is hij gescheiden. Nu woont hij samen met Martijn Weierink (37, recruiting officer).

Sybren: 'Van de scheiding van papa en mama kan ik me bijna niets herinneren. Ik was toen 4. Papa heeft nu een vriend en mama heeft ook een nieuwe vriend. Mama's vriend heeft twee dochters, die wonen door de week bij ons. Een dag in de week zijn mijn zusje en ik bij papa en Martijn. En om het weekend, dan gaan we ook naar ze toe.'

Matthijs: 'Toen Malika ongeveer een jaar was, ik was toen zeven jaar getrouwd, begon ik erg met mijn identiteit te worstelen. Ik werd er depressief van, kreeg ook lichamelijke klachten. De spanning was als een ballon die groter en groter werd - en die op een bepaald moment knapte.'

'Toen ben ik met Olga gaan praten, mijn ex. Ze reageerde heel goed. Ze had wel in de gaten dat er iets moest veranderen. Ze heeft me zelfs gestimuleerd om mijn homoseksualiteit te onderzoeken. Die gevoelens waren altijd wel latent aanwezig geweest, maar ik wilde er niet aan. En toen ik Olga leerde kennen, leek het ook goed zo. We hadden op alle gebieden een goede relatie, dus ik kon het helemaal niet rijmen. Maar toen we eenmaal uit elkaar waren, was ik toch opgelucht. Ik voelde me vrijer, zelfverzekerder.'

Sybren: 'Toen kwam Ger, hè pap?'

Matthijs: 'Ja, Ger was ook getrouwd geweest en had een zoon. Dat was herkenbaar en vertrouwd. Van het

homowereldje met alle toeters en bellen moest ik niet veel hebben. Maar met Ger liep het stuk, en al snel daarna leerde ik Martijn kennen. We zijn nu dik vijf jaar bij elkaar.'

Sybren: 'Malika en ik hebben het nooit gek gevonden dat papa een vriend heeft. Het is gewoon zo. Misschien is het heftiger als je 10 bent als het gebeurt, maar wij waren nog klein.'

Martijn: 'Een kindertje heb ik zelf nooit gehad. Ik vond Matthijs leuk, en daar kwamen de kinderen bij. Het gaat heel goed allemaal, ook omdat het contact met Olga, Matthijs' ex, zo goed is. Er is geen vechtscheiding geweest en de kinderen hebben nooit het gevoel gehad dat ze moesten kiezen.'

Malika: 'De eerste keer dat we Martijn zagen, gingen we naar de dierentuin.'

Sybren: 'We vonden het heel cool dat hij een cabrio had.'

Martijn: 'Zaten ze in de auto te kraaien: cabrio! Cabrio!'

Malika: 'Ik vind het gezelliger met Martijn erbij dan met papa alleen. Want dan ben je met z'n vieren.'

Sybren: 'Martijn is gewoon een soort... moeder.'

Matthijs: 'Hij houdt van kleren kopen voor Malika en van tutten met haar haar.'

Malika: 'En ik heb al zijn Barbies gekregen.'

Martijn: 'Dat was een jeugdzonde, hoor. Daar speel ik niet meer mee.'

Evelien van Veen

Vanaf links: Martijn, Malika, Sybren en Matthijs. Foto Martijn Hol

INTERVIEWS ALLOCHTONE PROMOVENDI

Kraamkamer

Niet-blanke professoren zijn nog zeldzaam. Dat gaat veranderen. Allochtone promovendi kunnen terecht bij hoogleraar Ruben Gowricharn. Drie doctoren in de dop over hun promotieonderzoek.

Door **Anja Sligter** Foto's **Gabriel Eisenmeier**

Uit alle delen van het land weten allochtone studenten hem te vinden. Ruben Gowricharn, hoogleraar sociale cohesie en transnationale vraagstukken van de Universiteit van Tilburg, begeleidt allochtone promovendi. Hij helpt hen met hun onderzoek en laat hen aanvullende modules volgen om achterstanden weg te werken.

Daartoe zette hij vijf jaar geleden de Stichting Vorming Multicultureel Kader (SVMK) op, ofwel de promotiekamer. 'Ik noem het de kraamkamer voor doctoren', zegt hij. 'Ik ben er om de bevellingen te begeleiden. Vaak gaat het vlot, soms is het zwaar en pijnlijk.' Drie promovendi leverde de kamer de afgelopen jaren af. Dit jaar volgen er vier en voor 2011 staan er zes op de rol. Een mooi resultaat, vindt Gowricharn. 'Zeven promovendi in vijf jaar is een goede score. In het land is de uitval 50 procent, bij ons 16.'

De maatschappij heeft volgens hem grote behoefte aan hoger ontwikkeld intellectueel allochtoon kader. 'We worden gezien als wandelende sociale problemen. We doen niet mee in het debat. Kijk maar op tv: alle deskundigen die aan het woord komen zijn wit. De media moet hard zoeken naar een zwarte professor. Bovendien blijft de verkleuring van organisaties en bedrijven achter.'

Allochtonen klagen zelf ook dat erover hen wordt gesproken en niet met hen. Maar intellectueel is deze bevolkingsgroep zwak, zegt Gowricharn. Het ligt niet alleen aan de allochtone student. Voor veel studenten gaapt er een kloof tussen afstuderen en promoveren. 'Ze zijn gewend alleen te blokken voor het examen. Nu zijn ze gedwongen zich langdurig te verdiepen in een onderwerp.'

Het was de bedoeling van de stichting om de student financieel vrij te stellen tijdens zijn promotie, maar gaandeweg heeft Gowricharn meer drempels opgeworpen. 'Om te kunnen presteren, moet men wat te verliezen hebben', leerde hij. De promovendi moeten nu zelf vijfduizend euro betalen en binnen een halfjaar met een onderzoeksvoorstel komen.

Vaak gaat het onderzoek over integratie. 'Dan slaan we twee vliegen in één klap. Er is behoefte aan rolmodellen én allochtonen die zelf kennis produceren over het thema diversiteit.'

Universiteiten bieden promotiebanen, niet-uitverkorenen moeten zichzelf redden. Promoveren kost dan veel tijd en levert niet direct iets op. De meeste allochtone afgestudeerden gaan voor het snelle succes 'en een mooie BMW', zegt Gowricharn gekscherend. 'Het is een rehabilitatie, ze hebben behoefte te demonstreren dat het goed gaat. Ik begrijp die behoefte, maar we hebben intellectuele gezagsdragers nodig.'

Bij de eerste drie promovendi is het bewijs geleverd. Artwell Cain zou nooit als directeur van het Nationaal instituut Nederlands slavernijverleden en erfenis (Ninsee) zijn aangeworven zonder een titel, zei hij onlangs op het lustrumfeest in Den Haag.

Patricia Wijntuin (38),

studeerde ontwikkelingsstudies aan de Radboud Universiteit in Nijmegen, doceert aan de Hogeschool Utrecht, zit in de raad voor GroenLinks in Utrecht en promoveert op de binding van Marokkaanse jongens en meisjes met hun wijk.

'Ik kwam er tijdens een onderzoek achter dat Marokkaanse jongeren in het Utrechtse Zuilen trots zijn op hun wijk. Dat verbaasde me. De beeldvorming is zo anders. Opbouwwerkers of jongerenwerkers zouden in hun werk meer met deze sterke identificatie kunnen doen.'

'Ik heb altijd onderzoek gedaan, eerst wilde ik mijn Surinaamse achtergrond daarbij niet betrekken, maar ik heb ontdekt dat het me bij deze onderwerpen een voorsprong geeft.'

'Mijn ouders komen uit het onderwijs en hebben hun drie kinderen gestimuleerd om hun kansen te verzilveren. Ik heb niettemin wel drie jaar nagedacht over hoe te promoveren.'

'De promotiekamer heeft die stap in mijn beleving kleiner gemaakt. Omdat de oprichter een Surinamer is en ook de promovendi allerlei etnische achtergronden hebben, hoefde ik mij minder te bewijzen. Je bent ook onder gelijkgestemden, allemaal bezig met hetzelfde onderwerp: de multiculturele samenleving.'

'Ik heb op de hogeschool een voucher aangevraagd. Dan ben ik vrijgesteld om te promoveren op voorwaarde dat ik de nieuwe inzichten op enig moment weer ten dienste stel van het onderwijs. Ik kan bijvoorbeeld een lesmodule samenstellen.'